

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 328/2019-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. augusta 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej a zo sudcov Mojmíra Mamojku a Miroslava Duriša predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť správcu JUDr. Martina Morochoviča, Hviezdoslavova 7, Košice, zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Kasenčákom, Juraja Fándlyho 2163/7, Žilina, pre namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Košice I sp. zn. 31 K 28/2017 z 28. marca 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť JUDr. Martina Morochoviča, správcu, **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. júna 2019 doručená ústavná sťažnosť správcu JUDr. Martina Morochoviča, Hviezdoslavova 7, Košice (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé

súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 31 K 28/2017 z 28. marca 2019 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“), ktorým okresný súd vo veci vyhláseného konkurzu na majetok úpadcu spoločnosti Rapid life životná poisťovňa, a. s. v konkurze (ďalej len „úpadca“), o odvolaní správcu rozhodol tak, že správcu odvolal a odvolanému správcovi uložil povinnosť, aby prezval a zabezpečil správcovský spis a hnutel'né veci úpadcu od bývalej správkyně podstaty JUDr. Jany Závodskej a zároveň, aby vykonával neodkladné úkony v predmetnom konkurznom konaní, a to až do ustanovenia nového správcu podstaty.

2. Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že do vydania sťažnosťou napadnutého uznesenia okresného súdu v konkurznom konaní vedenom na majetok úpadcu nastal nasledujúci skutkový stav: *„Uznesením Okresného súdu Košice I, sp. zn. 31K/28/2017 zo dňa 5.3.2018 bola odvolaná z výkonu funkcie správcu JUDr. Dana Husťáková... a za správcu podstaty bol ustanovený JUDr. Martin Morochovič...“*

Uznesením Okresného súdu Košice I, sp. zn. 31K/28/2017 zo dňa 2.5.2018 bol odvolaný z výkonu JUDr. Martin Morochovič... a za správcu podstaty bola ustanovená JUDr. Jana Závodská... Dôvodom na odvolanie správcu boli zdravotné dôvody.

Rozhodnutím Ministerstva spravodlivosti SR č. 1407/2010/152 SKP zo dňa 2.5.2018 bol správca JUDr. Martin Morochovič, S1407 vyčiarknutý zo zoznamu správcov, predmetné rozhodnutie sa stalo vykonateľným nasledujúcim dňom po jeho doručení, tzn. 3.5.2018, nakoľko rozhodnutím Ministerstva spravodlivosti SR bol vylúčený odkladný účinok včas podaného rozkladu voči predmetnému rozhodnutiu.

Osvedčením Ministerstva spravodlivosti SR zo dňa 15.10.2018 bol JUDr. Martin Morochovič opätovne zapísaný od 15.10.2018 do zoznamu správcov, a to v oddiele správcov pre fyzické osoby, so sídlom kancelárie: Hviezdoslavova 7, 04001 Košice, pod číslom S1910.

Ústavný súd Slovenskej republiky svojím Nálezom IV. ÚS 467/2018-75 zo dňa 29.11.2018 zrušil Uznesenie Okresného súdu Košice I, sp. zn. 31K/28/2017 zo dňa 2.5.2018 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Uznesením Okresného súdu Košice I, sp. zn. 31K/28/2017 zo dňa 21.5.2019 bol v konkurznom konaní ustanovený nový správca podstaty: Ing. Jana Kollárová...“

3. Sťažovateľ v sťažnosti poukazuje, že napadnutým uznesením okresného súdu došlo k neprípustnému zásahu do jeho v záhlaví označených práv a slobôd podľa ústavy a dohovoru, a to z dôvodu, že napadnuté uznesenie *„Je arbitrárne a svojvoľné, nerešpektuje zákonné ustanovenia na ustanovenie správcu, ktoré Okresný súd Košice I musí zohľadňovať ex offio, nerešpektuje skorší nález ústavného súdu, ktorý bol vo vzťahu k predmetnému konkurznému konaniu vydaný.“*

4. K porušeniu svojich ústavných práv sťažovateľ v sťažnosti ďalej uvádza, že *„Okresný súd Košice I v odôvodnení napadnutého uznesenia vyslovil záver, že s „poukazom na nález, ktorým došlo k zrušeniu uznesenia Okresného súdu Košice I zo dňa 2.5.2018, sp. zn. 31K/28/2017-1928 (odvoláva JUDr. Martin Morochovič, S1407 a ustanovuje JUDr. Jana Závodská, S737) sa konkurzné konanie dostalo do štádia, kedy je správcom podstaty úpadcu JUDr. Martin Morochovič, S1407 (v súčasnosti pod zn. správcu: S1910).“*

5. Podľa sťažovateľa je takýto postup okresného súdu formalistický, *„... nakoľko Ústavný súd Slovenskej republiky Nálezom IV. ÚS 467/2018-75 zo dňa 29.11.2018 zrušil Uznesenie Okresného súdu Košice I, sp. zn. 31K/28/2017 zo dňa 2.5.2018 a vec mu vrátil na ďalšie konanie pre účely opätovného prerokovania a rozhodnutia...“*. Sťažovateľ v priamej súvislosti s napadnutým uznesením poukazuje na skutočnosť, že *„okresný súd v konkurznom konaní sp. zn. 31K/28/2017 v podstate odignoroval nález ústavného súdu, ktorým mu bolo uložené vo veci ďalej konať a opätovne rozhodnúť, pričom pri rozhodovaní mal byť Okresný súd Košice I viazaný právnym názorom ústavného súdu, ktorý bol vyslovený v predmetnom náleze“*.

6. Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uvádza, že *„V náleze ústavný súd vyslovil právny názor, že Okresný súd Košice I musí ex offio skúmať, či generátorom ustanovený správca spĺňa zákonom požadované predpoklady na výkon správcovskej činnosti vo vzťahu k úpadcovi, ktorým je poisťovňa, a to bez ambície uzavrieť, či dovedajšia správkyňa*

predmetné predpoklady splňa alebo nie. Okresný súd Košice I mal vo veci ďalej konať a rozhodnúť, a to vo vzťahu k ustanoveniu JUDr. Jany Závodskej, S737 do funkcie správcu úpadcu, či splňa alebo nespĺňa požiadavky na výkon funkcie správcu, ktorým je poisťovňa a výsledkom predmetného konania, v prípade, že predmetné podmienky nespĺňa, malo byť rozhodnutie o odvolaní JUDr. Jany Závodskej, S737 z funkcie správcu úpadcu.

Je potrebné poukázať, že ústavný súd sa v náleze nijako nezaoberal výrokom uznesenia Okresného súdu Košice I zo dňa 2.5.2018, sp. zn. 31K/28/2017-1928, ktorým bol sťažovateľ odvolaný z výkonu funkcie správcu úpadcu, čo je logické nakoľko predmetný výrok, ani nijako nebol sťažovateľkou napádaný. Okresný súd Košice I v danom prípade postupoval svojvoľne a svojím extenzívnym výkladom nálezu ústavného súdu konal ústavne neprípustným spôsobom, a to vo vzťahu k sťažovateľovi.“.

7. Sťažovateľ v sťažnosti poukazuje na to, že „Okresný súd Košice I v danom prípade... postupoval neprípustným spôsobom, keď odignoroval nález ústavného súdu, ktorým mu bolo uložené vo veci ďalej konať a rozhodnúť vo vzťahu k odvolaniu alebo neodvolaniu správcu JUDr. Jana Závodská, S737 a pristúpil k rozhodovaniu o odvolaní správcu JUDr. Martina Morochoviča, S1407, ktorý bol ku dňu 3.5.2018 zo zoznamu správcov vyčiarknutý a k dnešnému dňu ide o subjekt, ktorý neexistuje, a ktorý nie je oprávnený na výkon žiadnej správcovskej činnosti.

Okresný súd Košice I napadnutým uznesením uložil povinnosti vykonávať neodkladné úkony v konkurznom konaní správcovi JUDr. Martinovi Morochovičovi, S1910, tzn. správcovskému subjektu, ktorý vznikol až dňa 15.10.2018, nikdy nebol, ani nemohol byť ustanovený do funkcie správcu v konkurznom konaní 31K/28/2017, nakoľko ide o konkurzné konanie vedené voči právnickej osobe a správca JUDr. Martin Morochovič, S1910 je zapísaný iba v oddiele konkurzných správcov pre fyzické osoby a čase vydania Uznesenia Okresného súdu Košice I zo dňa 2.5.2018, sp. zn. 31K/28/2017-1928 ani neexistoval.“.

8. Sťažovateľ v sťažnosti poukazuje na to, že § 20a zákona č. 8/2005 Z. z. o správcoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správcoch“), ktorý uvádza pravidlá pre náhodný výber správcu, ak osobitný predpis ustanovuje, že správcu súd ustanoví na základe náhodného výberu pomocou

technických a programových prostriedkov schválených ministerstvom, „... nie je samoučelný, ale dáva správcovi možnosť konaním s odbornou starostlivosťou zhodnotiť, či je technicky, personálne, materiálne schopný zabezpečiť správčovskú činnosť aj v náročnejších konkurzných konaniach vedených voči právnickým osobám. Napriek skutočnosti, že správca sa z uvedených dôvodov dal zapísať len do oddielu konkurzných správcov pre fyzické osoby bolo mu napadnutým uznesením uložená povinnosť vykonávať neodkladné úkony v konkurznom konaní, nielen vo vzťahu k právnickým osobám, ale vo vzťahu k osobitným subjektom podľa § 4 ods. 4 zákona o správcoch.“.

9. Podľa sťažovateľa o tom, že postup súdu v konkurznom konaní je ústavne neutržateľný, svedčí aj skutočnosť, že „v danom konkurznom konaní bol správca JUDr. Martin Morochovič odvolaný už 2 krát, a to Uznesením Okresného súdu Košice I zo dňa 2.5.2018, zverejnené v Obchodnom vestníku č. 88/2018 zo dňa 9.5.2018 a následne aj touto sťažnosťou napadnutým uznesením. JUDr. Jana Závodská, S737 bola ustanovená Uznesením Okresného súdu Košice I zo dňa 2.5.2018 a v predmetnom konkurznom konaní dodnes nebola z funkcie správcu odvolaná“.

10. Sťažovateľ ďalej poukazuje na to, že „Neutržateľnosť postupu Okresného súdu Košice I potvrdzujú aj zápisy o správcovi v registri úpadcov, kde tento systém spravovaný Ministerstvom spravodlivosti SR eviduje ako správcu v danom konkurznom konaní JUDr. Janu Závodskú od 10.5.2018 do 27.5.2019 kedy nastali účinky Uznesenia Okresného súdu Košice I, sp. zn. 31K/28/2017 zo dňa 21.5.2019, ktorým bol v konkurznom konaní ustanovený nový správca podstaty: Ing. Jana Kollárová...“.

11. Podľa sťažovateľa už samotné výroky napadnutého uznesenia sú zmätočné a nevykonateľné z nasledujúcich dôvodov: «Napadnutým uznesením Okresný súd Košice I vytvoril dvojedinosť správcu JUDr. Martina Morochoviča, ktorého odvoláva aj pod zn. správcu S1407 a aj pod zn. správcu S1910, obdobne tomuto správcovi ukladá povinnosti,

Okresný súd Košice I zavádza nový pojem „bývalá správkyňa“, ktorá nie je odvolaná, ale už nevykonáva funkciu správcu, takýto pojem ZKR (zákon č. 7/2005 Z. z.

o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, pozn.) nepozná,

Ukladá odvolanému správcovi prevziať správcovský spis a hnutelné veci, pričom logickým výkladom jednotlivých ustanovení ZKR sa odvolanému správcovi neukladá povinnosť prevziať spis a hnutelné veci, ale ich odovzdať,

Ukladá správcovi vykonávať neodkladné úkony, pričom ZKR takýto pojem nepozná, podľa § 42 ods. 3 ZKR súd môže v uznesení o odvolaní správcu odvolanému správcovi určiť rozsah činnosti a s tým súvisiace oprávnenia, ktoré bude odvolaný správca vykonávať až do ustanovenia nového správcu,

Napadnutým uznesením súd správcovi určil vykonávať neodkladné úkony, pričom mu neboli priznané žiadne súvisiace oprávnenia, ktoré by mu prislúchali.»

12. Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že k podaniu ústavnej sťažnosti pristúpil aj napriek skutočnosti, že „Uznesením Okresného súdu Košice I, sp. zn. 31K/28/2017 zo dňa 21.5.2019 bol ustanovený správca podstaty: Ing. Jana Kollárová... Predmetné uznesenie bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 100/2019 zo dňa 27.5.2019, tzn. škodlivé následky sťažnosťou napadnutého uznesenia zanikli dňa 28.5.2019, nakoľko povinnosť vykonávať neodkladné úkony bola sťažovateľovi uložená do ustanovenia nového správcu podstaty.“.

13. Podľa sťažovateľa „V danom konkurznom konaní je zrejmé, a to aj s poukazom na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 467/2018-75 zo dňa 29.11.2018, že Okresný súd Košice I v celom jeho priebehu ustanovoval správcov, ktorí nespĺňali podmienky § 4 ods. 4 Zákona o správcoch (poisťovňa), čo mal posudzovať ex offo. Aj z uznesenia súdu, ktorým bola za správcu ustanovená Ing. Jana Kollárová je zrejmé, že Okresný súd Košice I sa nevysporiadal náležite s odôvodnením jej ustanovenia za správcu, tzn. v budúcnosti je pravdepodobné, že predmetné uznesenie môže byť napadnuté ústavnou sťažnosťou a následne ústavným súdom zrušené...“.

14. Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že „... štátne orgány ignorovali právny názor ústavného súdu o ich povinnosti vytvoriť efektívne organizačné – technické mechanizmy na ustanovovanie správcov v súlade s platnými právnymi predpismi“.

15. K primeranému finančnému zadostúčeniu, ktoré sťažovateľ v petite sťažnosti požaduje, uvádza: „Tým, že došlo k závažnému zásahu do práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie, a to ústavne neakceptovateľnými pochybeniami Okresného súdu Košice I, nakoľko mu boli uložené povinnosti prevziať a zabezpečiť správcovský spis a hnutelné veci a zároveň uložená povinnosť vykonávať neodkladné úkony v konkurznom konaní vedenom voči právnickej osobe, ktorá spĺňa podmienky podľa § 4 ods. 4 Zákona o správcoch (poisťovňa), k čomu ako správca zapísaný do zoznamu správcov iba v oddiele pre fyzické osoby nemá oprávnenie.

Po posúdení výšky primeraného finančného zadostúčenia podľa názoru sťažovateľa je potrebné vziať do úvahy aj skutočnosť, že Okresný súd Košice I uložil sťažovateľovi povinnosti, pričom mal k dispozícii všetky informácie o skutočnosti, že ukladá povinnosti správcovi, ktorý je zapísaný iba v oddiele správcov pre fyzické osoby a správcovský subjekt vznikol až 15.10.2018 a bol si plne vedomý, že správca nie je oprávnený na výkon činnosti v konkurznych konaniach vedených voči právnickým osobám, a už vôbec nie voči osobitným subjektom podľa § 4 ods. 4 zákona o správcoch.

S ohľadom na uvedené si sťažovateľ uplatňuje primerané finančné zadostúčenie vo výške 5.000 €, čo považuje za významné z pohľadu verejného záujmu, na riadny priebeh dotknutého konkurzného konania, ako aj za spôsobenú ujmu, ktorá mu tým vznikla. Aj s poukazom na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 467/2018-75 zo dňa 29.11.2018 je zrejmé, že Okresný súd Košice I v celom priebehu konkurzného konania ustanovoval správcov, ktorí nespĺňali podmienky § 4 ods. 4 Zákona o správcoch (poisťovňa), čo mal posudzovať ex offo. “

16. Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky Uznesením Okresného súdu Košice I, sp. zn. 31K/28/2017 zo dňa 28.3.2019 porušené bolo.

2. *Uznesenie Okresného súdu Košice I, sp. zn. 31K/28/2017 zo dňa 28.3.2019 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Košice I na ďalšie konanie.*

3. *Okresný súd Košice I je povinný do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky uhradiť sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 5.000 €.*

4. *Okresný súd Košice I je povinný do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky uhradiť trovy konania vo výške 346,26 € na účet právneho zástupcu JUDr. Jána Kasenčáka...“*

II.

17. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

18. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

19. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

20. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd (každý) návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

21. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

22. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré v sťažnosti označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konania (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011).

23. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov

ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

24. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04, I. ÚS 74/05). O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06). Úlohou ústavného súdu rovnako nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01).

25. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo

prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (*mutatis mutandis* II. ÚS 71/97), a preto ich porušenie skúma spoločne. Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, t. j. právo na spravodlivý proces sa nezaručuje iba čl. 6 ods. 1 dohovoru, ale je implikované aj v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy, a to v čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 71/97, III. ÚS 53/09-36). Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

26. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Vyjadruje to aj znenie § 220 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil, jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax a dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

27. Aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru uvádza, že hoci tento článok zaväzuje súd, aby odôvodnil svoje rozhodnutie, neznamená to, aby na každý argument strany konania dal podrobnú odpoveď (rozsudok ESLP vo veci Van Hurk v. Holandsko z 19.4.1994, sťažnosť č. 16034/90, § 61). Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Rozsah, na ktorý sa povinnosť súdov odôvodniť svoje rozhodnutia vzťahuje, môže byť podľa povahy rozhodnutia rôzny. Medziiným, je potrebné zohľadniť aj rôznorodosť návrhov, ktoré strana konania môže podať na súdy, ako aj rozdiely existujúce v zmluvných štátoch v súvislosti s právnou úpravou, zvyklosťami, právnymi názormi a vynášaním a vyhotovovaním rozhodnutí (rozsudok ESLP vo veci Ruiz Torija a Hiro Balani v. Španielsko z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91). Skutočnosť, že súd neprejedná každú podrobnosť tvrdenú stranou konania, nie je sama osebe v rozpore s požiadavkou spravodlivého prejednávania veci. Podstatné však je, aby sa neprehliadlo právo strany konania byť vypočutou a aby súd posúdil tvrdenia strany konania, hoci sa to explicitne neodráža v konečnom rozhodnutí (rozhodnutie č. 10153/82 z 13. 10. 1986, D. R. 49, s. 67, 74). Odvolací súd sa tiež v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok ESLP vo veci Helle v. Fínsko z 19. 12. 1997, č. 20772/92).

28. Sťažnosťou napadnutým uznesením okresný súd rozhodol o odvolaní sťažovateľa z funkcie správcu podstaty v konkurze na majetok úpadcu a uložil mu povinnosť, aby prezval a zabezpečil správcovský spis a hnutel'né veci úpadcu od bývalej správkyne podstaty a aby vykonával neodkladné úkony v predmetnom konkurznom konaní, a to až do ustanovenia nového správcu podstaty.

29. Podľa sťažovateľa okresný súd napadnutým uznesením porušil jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to z dôvodu, že napadnuté uznesenie *„je arbitrárne a svojvoľné, nerešpektuje zákonné ustanovenia na ustanovenie správcu... a nerešpektuje skorší nález ústavného súdu, ktorý bol vo vzťahu k predmetnému konkurznému konaniu vydaný“*.

30. Okresný súd v odôvodnení sťažnosťou napadnutého uznesenia odkazuje na nález ústavného súdu č. k. IV. ÚS 467/2018-75 z 29. novembra 2018, ktorým ústavný súd rozhodol, že základné právo JUDr. Jany Závodskej podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 31 K 28/2017 z 2. mája 2018 a uznesením okresného súdu sp. zn. 31 K 28/2017 z 15. mája 2018 porušené boli, uvedené uznesenia zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Ústavným súdom zrušeným uznesením okresného súdu sp. zn. 31 K 28/2017 z 2. mája 2018 okresný súd o návrhu sťažovateľa na jeho odvolanie z funkcie správcu podstaty v konkurze vyhlásenom na majetok úpadcu rozhodol tak, že sťažovateľa z funkcie správcu odvolal a za nového správcu podstaty ustanovil JUDr. Janu Závodskú.

31. Okresný súd v napadnutom uznesení uvádza, že *„S poukazom na nález sa konkurzné konanie dostalo do fázy rozhodovania o návrhu na odvolanie správcu podstaty: JUDr. Martin Morochovič... preto súd výzvou zo dňa 07.02.2019 vyzval správcu podstaty: JUDr. Martin Morochovič... na to, aby súdu predložil listinné dôkazy, a to či v súčasnosti u neho pretrvávajú zdravotné dôvody, na základe ktorých požaduje návrhom zo dňa 24.03.2018, doručeným súdu dňa 25.03.2018 vrátane jeho doplnení, odvolanie z funkcie správcu úpadcu - poisťovne; písomne sa vyjadril k obsahu podania JUDr. Jany Závodskej zo dňa 01.02.2019 vrátane jeho prílohy, okrem iného písomne oznámil a listinnými dôkazmi preukázal súdu skutočnosť, v ktorých oddieloch v zozname konkurzných správcov vedených Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky je v súčasnosti zapísaný; písomne oznámil, odôvodnil a listinnými dôkazmi preukázal súdu, či podľa ust. § 4 ods. 4 zákona č. 8/2005 Z. z. o správcoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov... v spojení s ust. § 148 ods. 3, 4 a 5 zákona č. 39/2015 Z. z. o poisťovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov spĺňa alebo nespĺňa zákonné požiadavky pre výkon funkcie správcu úpadcu - poisťovne.“*

32. Okresný súd na základe odpovede sťažovateľa na uvedenú výzvu, v ktorej okrem iného sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že nespĺňa zákonné požiadavky pre výkon funkcie správcu úpadcu – poisťovne podľa § 4 ods. 4 zákona o správcoch v spojení s § 148

ods. 3, 4 a 5 zákona č. 39/2015 Z. z. o poisťovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o poisťovníctve“), a predložených listinných dôkazov považoval za preukázané, že sťažovateľovi ustanovenému do funkcie správcu podstaty vo veci vyhláseného konkurzu na majetok úpadcu bráni v riadnom výkone správcovskej činnosti zákonná prekážka, ktorá spočíva v skutočnosti, že nie je zapísaný do oddielu správcov konkurznej podstaty pre právnické osoby, a keďže dospel k záveru, že sťažovateľ nespĺňa zákonné predpoklady pre výkon správcovskej činnosti v predmetnom konkurznom konaní, keďže toto je vedené na právnickú osobu, rozhodol tak, že sťažovateľa z funkcie správcu podstaty vo veci vyhláseného konkurzu na majetok úpadcu odvolal.

33. V napadnutom uznesení okresný súd napokon uvádza, že „*S poukazom na nález (ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 467/2018 z 29. novembra 2018, pozn.), ktorým zároveň došlo k zrušeniu uznesenia Okresného súdu Košice I zo dňa 02.05.2018, č. k. 31K/28/2017-1928 (odvoláva JUDr. Martin Morochovič... a ustanovuje JUDr. Janu Závodskú...) sa konkurzné konanie dostalo do štádia, kedy je správcom podstaty úpadcu JUDr. Martin Morochovič... S ohľadom na daný skutkový stav v zmysle platnej právnej úpravy podľa ust. § 42 ods. 3 ZKR súd uložil odvolanému správcovi podstaty: JUDr. Martin Morochovič... povinnosť prevziať správcovske spis a hnutelné veci úpadcu od bývalej správkyne podstaty JUDr. Jany Závodskej... a vykonávať neodkladné úkony v predmetnom konkurznom konaní a to až do ustanovenia nového správcu podstaty...“.*

34. Okresný súd napadnutým uznesením vo veci sťažovateľa rozhodol na základe na vec sťažovateľa aplikovateľnej právnej úpravy, a to ustanovení § 40 a § 42 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) upravujúcich ustanovenie a odvolanie správcu a ustanovení § 3 ods. 4, § 4 ods. 4 a § 20 ods. 2 a 3 zákona o správcoch, na ktoré v napadnutom uznesení odkazuje a cituje.

35. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dochádza vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť

domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, resp. ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu (žalobe) fyzickej osoby alebo právnickej osoby (m. m. I. ÚS 35/98, II. ÚS 81/01, III. ÚS 53/09-36). Účelom práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé konanie je zaručiť každému prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu vo veci konať a rozhodnúť (II. ÚS 88/01). Právo na súdnu ochranu v zmysle dohovoru a judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, chápané ako právo na spravodlivý proces, je vykladané od prípadu Golder v. Spojené kráľovstvo (rozhodnutie z 21. 2. 1975) ako právo na prístup k súdu, právo na súd určitej kvality so zárukami jeho nezávislosti a nestrannosti a právo na spravodlivé súdne konanie. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v konaní. Takýmito predpismi sú aj zákon o konkurze a reštrukturalizácii a zákon o správcoch.

36. Podľa ústavného súdu okresný súd napadnutým uznesením rešpektoval právne relevantné požiadavky zákona o konkurze a reštrukturalizácii a zákona o správcoch na ustanovenie a odvolanie správcu v konkurznom konaní. Okresný súd napadnutým uznesením rovnako rešpektoval aj pre neho záväzný právny názor ústavného súdu vyslovený v jeho náleze č. k. IV. ÚS 467/2018-75 z 29. novembra 2018, podľa ktorého má príslušný konkurzný súd povinnosť v súčinnosti s ministerstvom spravodlivosti zabezpečiť dodržiavanie právnej úpravy ustanovovania správcov v súlade so zákonom ustanovenými odbornými predpokladmi. Plnením si práve tejto povinnosti okresný súd napadnutým uznesením rozhodol o odvolaní sťažovateľa z funkcie správcu podstaty v konkurze na majetok úpadcu.

37. Vzhľadom na požiadavky vyvoditeľné zo základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie napadnuté uznesenie okresného súdu z ústavného hľadiska obstojí. Keďže po zrušení uznesenia okresného súdu sp. zn. 31 K 28/2017 z 2. mája 2018, ktorým okresný súd rozhodol o odvolaní sťažovateľa z funkcie správcu podstaty v konkurze vyhlásenom na majetok úpadcu a za nového správcu podstaty ustanovil JUDr. Janu Závodskú, nálezom ústavného súdu č. k. IV. ÚS 467/2018-75 z 29. novembra

2018 sa konkurzné konanie dostalo do štádia, keď bol správcom podstaty úpadcu sťažovateľ, okresný súd postupoval ústavne konformne, keď preskúmal odborné predpoklady sťažovateľa na výkon funkcie správcu podstaty v konkurze vyhlásenom na majetok úpadcu a po tom, čo dospel k záveru, že sťažovateľ príslušné odborné predpoklady nespĺňa, rozhodol o jeho odvolaní. Okresný súd v predmetnom konkurznom konaní reflektoval skutočnosť, že úpadcom je subjekt – poisťovňa, a teda, že generovaný a následne ustanovený správca musí spĺňať oproti tzv. „bežným konkurzom“ aj podmienku definovanú v § 4 ods. 4 zákona o správcoch v spojení s § 148 ods. 3 až 5 zákona o poisťovníctve. Pri odvolaní sťažovateľa z funkcie správcu podstaty v predmetnom konkurznom konaní okresný súd rešpektoval požiadavku vyplývajúcu z § 4 ods. 4 zákona o správcoch. Okresný súd rozhodol o odvolaní sťažovateľa z funkcie správcu na základe racionálneho odôvodnenia zodpovedajúceho označeným zákonným ustanoveniam.

38. Podstata sťažovateľom namietaného porušenia v záhlaví označených základných práv a slobôd napadnutým uznesením okresného súdu však nespočíva v jeho odvolaní z funkcie správcu podstaty v konkurze vyhlásenom na majetok úpadcu, ale v uložení mu povinnosti, aby prezval a zabezpečil správcovský spis a hnutelné veci úpadcu od bývalej správkyne podstaty a zároveň, aby vykonával neodkladné úkony v predmetnom konkurznom konaní, a to až do ustanovenia nového správcu podstaty. K uloženiu uvedených povinností okresný súd pristúpil na základe výslovného znenia ustanovenia § 42 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, pričom rozsah činnosti, na ktoré okresný súd napadnutým uznesením sťažovateľa zaviazal vykonávať až do ustanovenia nového správcu, nejde nad rámec toho, čo je nevyhnutné pre zabezpečenie riadneho a efektívneho priebehu konkurzu vyhláseného na majetok úpadcu, a preto ich uloženie je možné kvalifikovať ako ústavne konformné.

39. Sťažovateľ v sťažnosti tiež namieta, že mu okresný súd napadnutým uznesením nepriznal aj oprávnenia súvisiace s plnením uložených povinností, ktoré má vykonávať do ustanovenia nového správcu. Aké oprávnenia mu mal v záujme plnenia uložených povinností priznať a prečo ich nepriznaním by malo dôjsť k porušeniu jeho v záhlaví

označených práv a slobôd podľa ústavy a dohovoru, však sťažovateľ v sťažnosti nekonkretizuje.

40. Za nového správcu podstaty okresný súd uznesením sp. zn. 31 K 28/2017 z 21. mája 2019 ustanovil Ing. Janu Kollárovú, ktorej uložil povinnosť vykonávať úkony v zmysle zákona o konkurze a reštrukturalizácii a v lehote každých 30 kalendárnych dní odo dňa ustanovenia do funkcie správcu podávať súdu podrobnú správu o stave konkurzného konania, v ktorej bude súd priebežne informovať o všetkých skutočnostiach týkajúcich sa predmetného konania, ktoré nastali od podania poslednej správy. Ustanovením nového správcu podstaty došlo k zániku povinností sťažovateľa uložených mu napadnutým uznesením. Obdobie, počas ktorého mal sťažovateľ plniť povinnosti uložené mu napadnutým uznesením, je pomerne krátke, a okrem povinnosti prevziať a zabezpečiť správcovský spis a hnutelné veci úpadcu od bývalej správkyne podstaty mal uloženú povinnosť vykonávať len neodkladné úkony v predmetnom konkurznom konaní, t. j. len úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Za týchto okolností postup a napadnuté uznesenie okresného súdu nemožno kvalifikovať ako ústavne neakceptovateľné. Sťažovateľ v sťažnosti neuvádza žiadne negatívne dôsledky, resp. škodlivé následky uloženia mu uvedených povinností a ani dôvody, prečo by ich uložením mal okresný súd porušiť jeho v záhlaví označené základné práva a slobody podľa ústavy a dohovoru.

41. Podľa ústavného súdu sa okresný súd nedopustil ústavne nekonformnej interpretácie a aplikácie právnej úpravy aplikovateľnej na vec sťažovateľa. Skutkové a právne závery okresného súdu, ktoré ho viedli k vydaniu napadnutého uznesenia, nemožno považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň za také, ktoré by mali za následok porušenie v záhlaví označených základných práv a slobôd sťažovateľa. Závery okresného súdu sú preskúmateľné, logické a vychádzajú z aplikácie príslušných zákonných ustanovení a právnych záverov nálezu ústavného súdu č. k. IV. ÚS 467/2018-75 z 29. novembra 2018. Okresný súd náležite a presvedčivo odôvodnil napadnuté uznesenia v zmysle § 220 ods. 2 CSP.

42. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým uznesením okresného súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

43. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite sťažnosti nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. augusta 2019